

ILINCA THEODORA IONESCU

cl. a VI-a, Școala nr. 2, Piatra-Neamț

Premiul II, secțiunea „Eseu – elevi de gimnaziu”

Chipul din oglindă

Privește neîncetat în oglindă și nu se mai satură de zâna ce i se arată din celălalt tărâm. Buzele-i sângerii sunt arcuite ca două săgeți otrăvitoare, ochii – două cireșe amare, necoapte, sunt o mână de cristale, iar părul... Ei bine, părul ei e un mănunchi de spice de grâu: majoritatea, amante vestite ale Celui Luminat, altele, încă fecioare.

Totuși, azi Ilinca e mâhnită – și nu știe de ce. Hainele sunt curate, parfumurile la locul lor, bijuteriile la gât. Cumpărături – a făcut ieri, părinților le-a spus „Vă iubesc!” și i-a îmbrățișat, pe cățel l-a drăgălit... și tot se simte ciudat. Simte un gol în zona pieptului când se gândește la ziua de ieri... Ce a făcut ieri? – mai nimic spectaculos. Lasă, îi va trece... Senzație afurisită! Din piept, se transmite în tot corpul, inclusiv pe făcuca angelică a Ilincăi. E tristă, dar nu vrea să arate motivul – lumea nu ar mai iubi-o dacă ar ști ce a făcut. Dar nu a fost atât de grav, să fim serioși! Sau a fost?...

Ieri a râs cu prietenii ei de cineva... Nu era așa important acel „cineva”! Și-așa copilul era supărat, probabil că nu a observat reacția colegilor... Dar oare era singurul căruia „îngerășul Ilinca” i-a făcut rău? A făcut și ea o glumiță, una mica, de parcă lumea nu ar mai fi auzit glume niciodată! Totuși, își amintește cu jenă și de ziua de alaltăieri, când i-a spus unei colege că până și cerșetorii se îmbracă mai frumos decât ea.

Poate Ilinca ar trebui să cumpere puțină bunătate de la un cerșetor. Viața lui nu e roz, ca a ei, dar e

poleită de aurul bunătații. Dacă ai pune un critic de artă să aleagă între o pictură rece, roz și una aurită de suflet, ar alege-o pe cea de suflet. Uneori, se ceartă cu mama ei, îi spune că o urăște – după niciun minut plânge în pumni. Se gândește că în loc de sânge, prin vene îi curge o răutate neagră, demonică, iar în loc de inimă are o cascadă de țurțuri.

Poate ochii ei chiar sunt o mână de cristale, dar acele pietre prețioase care-i cad din ochișorii catifelati sunt otrăvite, îi taie pielea obrazului din porțelan. Dacă încet-încet, masca pe care o poartă zilnic, minut de minut, s-ar crăpa? Ar strânge cioburile în pumni și s-ar privi în oglindă. Și atunci... în loc de părul blond-închis, de lână, ar avea o coroană de vipere, ochii i-ar împrăștia flăcări de iad, iar mâinile de păpușă ar fi membrele ofilite ale unui mort.

Acum, Ilinca se privește în oglinda ce se crapă la fiecare privire a ei și se vede peste miliarde de clipe: frumusețea i s-a păstrat pe chipul angelic-demonic, mâinile sunt ca de marmură, obraji ca doi bujori rozalii, proaspat înfloriți. În ciuda eleganței ei, are privirea unui călău, gata să tragă de funie, să privească cu plăcere ruperea firului unei vieți fragile. Condamnă pe toata lumea la moarte, mai puțin pe vinovat – pe ea.

Poți fi frumos, cu suflet cald sau înghețat. Poți fi urât, cu suflet de foc, ori otrăvit. Oricum ai fi, oglinda e o simplă reflecție a aparenței tale. Nu există om în totalitate bun. Chiar și cei mai lacomi, mai cruzi, mai aroganți oameni din lume nu sunt chiar atât de răi, nu sunt 100% răi.

De cealaltă parte a oglinzii se află adevărul „Tu”, și te iubește, se uită la tine cu o dragoste infinită. Ar vrea să dărâme acel portal de sticlă ieftină dintre voi, să te cunoască, să formați un întreg: yin și yang!

Nu te naști rău, dar nici bun. Înveți totul cu fiecare pas pe care îl faci pe acest pământ călcat de demoni. Cine te învață? Oamenii! Da, oamenii, acele ființe superioare animalelor din toate punctele de vedere, deși animalele pot da, uneori, dovadă de mai multă dragoste decât noi.

Ei, cei din jurul tău, sunt responsabili pentru gheața din venele tale. Ei te-au instruit în arta cruzimii, lăcomiei, nedreptății. De ce au făcut acest lucru? Pentru că trebuie să fim toți la fel! Ești inconștient sau bolnav psihic dacă ești diferit.

Știind toate astea, nu condamna călăul care, cu ochi de gheață, trage funia și privește ultimele sorbituri de aer ale nelegiuitului cu ochi însângerați care cer îndurare. Nu-l condamna! Asta a fost învățat să facă. Condamnă-i pe cei ce i-au pus un văl negru pe ochi și o funie în mână.

Cum în palmele lui Iisus a rămas câte o gaură acolo unde fusese cândva carne, așa va rămâne și în noi o gaură, acolo unde a fost cândva suflet. Suntem ceea ce ne-au obligat ceilalți să fim! În oglindă sufletul se ascunde în spatele chipului, dar adevărul iese la lumină prin faptele noastre, ale fiecăruia și ale tuturor deopotrivă. Oglinda noastră este pământul întreg. De ce s-o fi revoltând natura? ❁